

JULIUSZ SLOWACKI VERSEIBŐL

FELHŐK

*Könnyek között
elrejtőzött*

szívre hulltok!

*Érzem: égig
feketellik*

koszorútok.

*Itt a kihalt
ég vad vihart*

szabadít rám —

*árnyak felett
szikrát vetek,*

mint a villám.

*Síri lélek,
im kilépek
börtönömből*

s oda szállok,

hol a lángok

dühe bömböl.

Szállok! szállok!

fénylő lángok

közt kerengek ;

én fent égek,

ti lent égetek,

törpe lelkek!

Zord fellegek,

hadd lebegek

közöttetek ;

költő vagyok:

köd és titok: —

köszöntsetek!

Nektek halál,

négy deszkaszál

jut s — mély verem ;

nekem zengő

vihar s felhő

a végzetem!

(1835)

SZONETT

*Éjjél — az ég felől csak halvány fény dereng le,
s szívem még most sem hagy békét járadt agyamnak:
mélyéről búsongó sóhajtások fakadnak: —
ó! — mintha minden hang kihulló vére lenne.*

*Testem pihenne már, de lelkem még merengve
álmok között bolyong miként a hontalan vak,
emlékében még él a messzetűnt arany-lak,
s elvesztett párjához kiált a végtelenbe.*

*Van egy szagos virág, csodás biborszegéllyel,
mely éjjel nyílik csak, ha nincs közelbe senki —
napközben elbújik s kelyhét nem bontja széjjel.*

*Van szív, mely bánatát nappal közönybe rejti,
bajáról nem beszél, panasz-szókat nem ejt ki,
de otthon — könnyek közt fuldoklik minden éjjel.*

(1826)

Lengyelből fordította:
Bardócz Árpád

A MÉLYBE ZUHANTAM

*A mélybe zuhantam, mert asszony vagyok
és nincsen kegyelem.*

*A fűszálat irigylen, mert, ha rátaposnak
hajlékony testét a napnak visszadobja,
és az ág is visszapattan s a záportól
vert virág is újra él, ha köszönti a fény.*

*A lepke ázott rongyait ékkővé szárítja a nap,
a dult fészek pelyheit szárazra paskolja a szél,
a tépett bimbók helyén új rügy fakad
és a csonka gyík is megújul napok alatt.*

*A felhőre kék ég hasad s a száguldó
vizek is az ujjhegyen cseppekben megállnak.*

*A télt cseréli nyár és a parton
változatlan vággyal nőnek a fák,*

*— csak bennem nem újul semmi érzelem,
mert asszonynak születtem és átkos végzetem,
hogy férjibűnért hulljak büntelen.*

Nagy Méda